Esther Schenk (Pseudoniem): 'Straatwaarde.' Mijn verhaal over zestien jaar heroïneverslaving. Uitgeverij Sijthoff, Amsterdam 2009. ISBN 978 90 218 0239 8 (Drugsverslaving/1)

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Esther Schenk die in dit boek beschrijft hoe haar leven als drugsverslaafde eruit zag. Het boek is door Esther geschreven samen met ghostwriter Bert Muns. Mooi vind ik dat het verhaal begint bij een voorlichtingsbijeenkomst die de schrijfster verzorgt voor HAVO klassen en van daaruit verder wordt beschreven hoe het is gegaan en hoe het nu is. Goed leesbaar imponerend, heftig, soms rauw, en eerlijk geschreven.

Over de schrijfster: Esther Schenk is een pseudoniem, haar ware naam is mij niet bekend. Op de achterflap van het boek wordt ze beschreven als iemand van begin veertig, afkomstig uit een goed milieu, die een volledige baan heeft en veel sport. Esther is meer dan 15 jaar verslaafd geweest aan onder meer heroïne. Ze geeft naast haar werk voorlichting over verslavingsproblematiek aan jongeren en studenten. Bert Muns is schrijver van zes politieromans en werkt bij bureau Mediatoepassing van de politie van Amsterdam.

Korte beschrijving: In 1983 begint Esther als achttienjarige te experimenteren met harddrugs en raakt verslaafd aan heroïne. Ze beschrijft hoe ze langzaam maar zeker een omgeving ingetrokken wordt die hoort bij het gebruiken van drugs. Ze vertelt o.a. hoe ze in de Utrechtse drugs- en tippelscene terecht is gekomen, afkickt en haar leven weer probeert op te pakken. Hoe ze afhankelijk is van vriendjes, angstig en eenzaam. Ze schrijft over geweld, mishandeling en verkrachting. Hoe ze van de drugs waanbeelden angsten en psychosen krijgt die ze dan weer met alcohol en rohypnol probeert te verdoven en te onderdrukken. Hoe haar lichaam vergiftigd raakte en ze meermalen in diverse afkickcentra zat voordat het haar lukt om echt van de drugs af te blijven. En dat ze van de politie veel steun krijgt gedurende deze periode van afwisselend afkicken en weer opnieuw de baan op gaan. Pas in 1997 kwam de echte doorbraak. En dan is er nog een hele weg te gaan; 17 jaar na haar eerste harddrugs gebruik kan Ester met begeleid wonen proberen haar leven opnieuw inhoud te geven. Inmiddels is ze tien jaar clean en geeft ze voorlichting aan jongeren over verslaving.

Wat viel op: Weer valt op hoe makkelijk iemand verslaafd kan raken en hoe hard het leven van een verslaafde is. Een leven gevuld met geweld, onzekerheid, angsten en zoveel ellende dat Esther op haar voorlichtingsbijeenkomst niet alles aan haar publiek vertelt. Dat doet ze in het boek wel enigszins. Ze gebruikt daarvoor gedachtesprongen, momenten waarin ze teruggaat naar die situaties en ze beschrijft. Ook erkent ze dat ze veel verdrongen heeft van wat er in het verleden is gebeurd. Daarnaast is ze duidelijk over het genot dat verdovende en verslavende middelen haar en andere verslaafden kunnen brengen en waarom.
Wat ik ook kon ik waarderen was, dat ze in het laatste hoofdstuk via de persoon van Gloria laat zien dat je kunt hopen dat voorlichting preventief werkt, maar dat je er geen wonderen mag verwachten. En tenslotte gaat ze nog in op de bureauzorg waar ze last van heeft gehad, en daarmee raakt ze een algemeen probleem.

Citaten: Pag. 176: 'En dan is het feest. Ik verheug me er gewoon op om naar huis te gaan. Geloof het of niet, samen cocaïne koken is gezellig, het is een ritueel. We zitten knus bij elkaar, terwijl we scharrelen met pannetjes, poeder, ammoniak, glas en folie. Het is intiem, het is van ons, en we hebben tijd om te praten over van alles.'(…) 'Nou

ja, die paranoia, daar kom ik wel overheen. Als dat het enige is, dan is verslaving nog niet zo gek. Ik zou beter moeten weten. Natuurlijk is paranoia niet het enige waar ik me zorgen over moet maken.'
Pag. 184: 'Vaak loopt het wonderwel goed af, soms ook scheelt het maar een haar. Ik word als een boksbal gebruikt, tot bloedens toe geslagen met een rondje ruige seks als toetje, door mannen die goede banen hebben en een gezin maar die, dat is mijn stellige overtuiging, niet vrij zouden mogen rondlopen.'(..) Ik leer mannen die ik net als de meeste mensen alleen van de televisie ken, ineens ook op een heel andere manier kennen. (Nee, ik noem geen namen, maar het zijn er genoeg.)'
Pag. 187: 'Gebeurd is gebeurd. Het is de consequentie van het leven dat ik geleid heb. Het is trouwens een wonder dat er nog klanten waren die mij wilden hebben. Behalve dat ik paranoïde was en zo gek als een ui, was ik op het laatst graatmager. En als je veel gebruikt is het net of alle chemicaliën door je poriën weer naar buiten komen. Een vieze, zurige lucht.'
Pag. 305: 'Ik denk dat als je terugvallen wilt voorkomen, dat ex-verslaafden levenslang begeleid zouden moeten worden. Door iemand die ze kent, ook heel belangrijk. Want instellingen worden steeds groter en logger, gaan fuseren en voor je het weet word je vier keer doorverwezen, zonder dat je dossier fatsoenlijk overgedragen wordt.' (...) 'Ik besef dat het voor deze klas te ver voert, maar ik zou er nog zoveel meer over kunnen zeggen, honderdduizend eigen ervaringen uit een lange geschiedenis in de hulpverlening. Over geldgebrek en tijdsdruk, over therapeuten die tijdens een gesprek van een uur al na vijfentwintig minuten op hun horloge kijken en gaan zitten gapen, waardoor je niet echt het gevoel hebt dat je hebt kunnen praten over datgene waar je voor kwam. Geen lijken uit de kast halen zeggen ze dan. Alles bespreken, ja graag, maar niet tegen een gapende psychiater.'

Recensies: (www.bol.com) (...)Wanneer Esther tien jaar clean is, is dat voor haar het moment om het verhaal van haar leven te vertellen: Straatwaarde. Eerlijk, openhartig en zonder opsmuk, in de hoop dat anderen ervan leren.
G. Brandorff (NBD|Biblion recensie):' (...)De hoofdpersoon, die samen met een ghostwriter dit indrukwekkende en diep onder de huid gaande levensverhaal schreef, geeft tegenwoordig voorlichting aan jongeren over verslaving. Dit actuele en beslist niet moraliserende boek maakt een onuitwisbare indruk op zowel jongere als oudere lezers.'